

γυρευοσύνη ἡ, Πόντ. (Οἶν.) γυρευοσύνα Πόντ. (Σταυρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυρεῦός.

Ἡ ἐπαιτεία ἐνθ' ἄν. : Τὴν γυρευοσύνα ἔμαθες· ῥ' ἀφίτης ἀτο· κ' ἐπορεῖς (ἔμαθες τὴν ἐπαιτείαν καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς) Πόντ. (Σταυρ.). Συνών. γύρεμα 3, διακονιά, διακόμεμα, ζητιά, ζητιανιά, ζήτουλιά, πολυλογία.

γυρευτής ὁ, Αἰών. Πελοπ. (Ἀχαΐα Γορτυν.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκαλ. Γύφτ.², 151 — Λεξ. Βάιγ. Ἡπίτ. γυριφτής Αἰών. γυρεύτρα ἡ, Πελοπ. (Ἀχαΐα) — Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 64.

Τὸ Βυζαντ. οὗς. γυρευτής.

1) Ὁ ἀναζητῶν, ὁ περιφερόμενος δι' ἀναζήτησιν Αἰών. — Λεξ. Βάιγ. Ἡπίτ. 2) Ὁ ζητῶν τι ἀπαιτητικῶς Κ. Παλαμ., Δωδεκαλ. Γύφτ.², ἐνθ' ἄν. :

Μὰ ξημέρωσε καὶ ἡ μέρα,
καὶ τῆς μοίρας διαλεχτός
καβαλλάρης νὰ κι ὁ Ἀδάκροντος,
τῆς Ἀγέλαστης κ' ἐκεῖνος
γυρευτής γαμπρός.

3) Ὁ ἐπαίτης Πελοπ. (Ἀχαΐα Γορτυν.) — Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 64: Κάθε ζητιάνα καὶ κάθε γυρεύτρα καὶ κάθε παμπόνηρη σὲ μυριστήκανε καὶ δὲ σοῦ ἀπολείπουνε Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. || Παροιμ.

Ἡ ζήτηρα δότρια κι ἂν γενῇ, πάλε γυρεύτρα θὰ εἶναι
(εἶναι προσωρινὴ ἢ ἀλλαγὴ τῆς ἔξεως) Ἀχαΐα. Συνών. βλ. εἰς λ. γυρεῦός.

γυρευτός ἐπίθ. Ἡπ. (Κεστρίν.) Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Δημητσάν. Δίβρ. Κάμπος Λακων. Λάστ. Μεσσην. Παιδεμέν. Ποταμ. Τριφυλ. κ.ά.) — Π. Παπαχριστοδ., Χριστούγ. Θράκ. εἰς Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 3 (1936), 51 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυρεῦός.

1) Ὁ ἀξίος ζητήσεως, ὁ περιζήτητος Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν. : Παντοῦ ἦσαν γυρευτοὶ μουσαφίραῖοι. 2) Ὁ διὰ ζητήσεως ἀποκτώμενος Ἡπ. (Κεστρίν.) Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Δημητσάν. Δίβρ. Κάμπος Λακων. Λάστ. Μεσσην. Παιδεμέν. Ποταμ. Τριφυλ. κ.ά.) : Γυρευτὴ τὴν ἔχει μὲν δεκάρα (τὴν ἀπέκτησε διὰ ζητήσεως) Κάμπος Λακων. || Παροιμ.

Γάλα γυρευτό, | πικρὸ σὰ γιατρικό,

γάλα φερτό, | γλυκὸ σὰ ζαχαρωτό

(τὸ προσφερόμενον εἶναι ἄριστον καὶ εὐπρόσδεκτον, ἐνῶ τὸ ζητούμενον, συνοδευόμενον ὑπὸ ἀναλόγων ὑποχρεώσεων, δὲν εἶναι ἀπολαυστικόν) Δημητσάν. Λάστ. Ἄλλο εἶναι τὸ δανεικὸ κι ἄλλο τὸ γυρευτό (ἐπὶ τῶν δανειζομένων καὶ μὴ ἀποδιδόντων τὰ δανεισθέντα) Ἀρκαδ. Μεσσην.

γυρεύω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γυρεύου βόρ. ιδιῶμ. ῥ'ρεῦος Θράκ. (Αἶν.) γυρευέω Καππ. (Συνασσ.) γυρεύω Καππ. (Ποτάμ. Φλογ.) γυρεύγω Ἄνδρ. Βιθυν. (Πιστικοχώρ.) Εὐβ. Θήρ. (Οἶα) Ἰκαρ. Ἰος Ἰων. (Κάτω Παναχ.) Κάρπ. Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Κύπρ. Λέρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Βόθρ. Γαλανᾶδ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Σίφν. Σύμ. Τήλ. Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. γυρεύγου Εὐβ. (Ἄνδρων. Βρύς. Κύμ.) Θράκ. (Αἶν. Σαμακίβ. Σαρεκκλ.) Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) γυρεύκα Ἀστυπ. Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πε-

δουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) Ρόδ. Χάλκ. γυρεύγω Κῶς Ρόδ. Χίος κ.ά. γυρέγ-γωνω Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) γυρέγ-γω Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) γιουρεύω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἶγιν. Ἀπουλ. Μέγαρ. γιουρεύγω Μέγαρ. γυρέω Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Κρήτ. (Ἄγιος Βασιλ.) γιουρέω Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κορίλ. Μαρτ. Μαρτιν. Στερνατ. Τσολλῖν.) γιουρέω Ἀπουλ. γιουρεύω Αἶγιν. Μέγαρ. γιουρεύου Μακεδ. (Καστορ.) γερεύω Πελοπ. (Βούτσ. Δίβρ. Κοντοβάζαιν.) Σκυρ. γε-ρεύγω Σκυρ. γερεύγω Κῶς κ.ά. ῥ'ρεῦω Καππ. (Φάρασ.) ῥ'ρεῦω Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Φερτ.) κ'ρεῦω Καππ. (Ἀνακ. Δίλ. Μαλακ. Μισθ. Σίλ. Συνασσ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλατ.) κ'ρεῦω Καππ. (Μισθ.) ῥεῦω Καππ. (Φάρασ. Φλογ.) Κάρπ. Νάξ. (Δαμαρ. Φιλότ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀντρεάντ. Ἰνέπ. Σινώπ.) Προπ. (Μαρχμαρ.) Σύρ. ῥεῦω Λυκαον. (Σίλατ.) Μακεδ. (Ἀσσηρ. Βελβ. Κοζ. Σιάτ.) ῥεῦ-γω Ἰκαρ. Κάρπ. Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Χαλκ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σύμ. Σύρ. ῥεῦγω Κάλυμν. Μεγίστ. ῥεῦω Καππ. (Φάρασ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κύπρ. Χάλκ. ῥεῦω Κύπρ. ῥεῦω Χίος (Ἄγιος Γεώργ.) ῥεῦω Καππ. (Φάρασ.) γυεῦω Θράκ. (Ταῖφ.) γυεῦω Σαμοθρ. γυεῦω Σαμοθρ. ζυεῦω Κορσ. γυρεύω ῥ'μα Τσακων. (Χαβουτσ.) Μέσ. γυρεύομαι Κρήτ. Σύμ. γυρεύομαι Κρήτ. Σύμ. γυρεύομαι Κύπρ. (Λεμεσ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) γυρεύομαι Κύπρ. ῥεῦ-ομαι Κάρπ. Κάσ. ῥεῦομαι Μακεδ. (Ἀσσηρ.) ῥεῦομαι Κύπρ. Ἐνεστ. β' ἐνικ. γυρές Κρήτ. ῥεές Μακεδ. (Ἀσσηρ.) γ' πληθ. γυρένε Κρήτ. (Βιάνν. Μυλοπότ. Σέλιν.) γυρέ Κρήτ. (Σφακ.) Παρατ. ἐγγιούρωνα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. κ.ά.) ἐγγιούρεγga Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. κ.ά.) ἐγγι-οῦrig-ga Ἀπουλ. (Μαρχτιν.) Παρακ. ῥ'ρεῦκα Καππ. (Φάρασ.) ῥ'ρεῦσκα Καππ. (Ἀραβάν.) κ'ρεῦσκα Καππ. (Ἀνακ. Μισθ. Φλογ.) Ἀόρ. ἡγ'ρεψα Θήρ. Κρήτ. (Ἡράκλ.) Κῶς Σύρ. κ.ά. ἡγ'ρεψα Πάρ. (Λεῦκ.) ἡγ'ρεψα Καππ. (Φάρασ.) ῥ'ρεψα Καππ. (Φάρασ.) ἡγ'ρεψα Καππ. (Ἀραβάν.) ἐγ'ρεψα Καλαβρ. (Βουν. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) γιού-ρεσφα Ἀπουλ. (Καστριν.) γιούρεσ-σα Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) Ὑπερσ. εἶχα γιουρέτσοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Στερνατ. κ.ά.) ἡμ-μον g ῥεῦσπονδα Καλαβρ. (Βουν. Ροχούδ. Χω-ρίο Ροχούδ.) Προστ. γύρεπον Πόντ. (Χαλδ.) γιούρετσο Ἀ-πουλ. (Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. κ.ά.) γιούρα Ἀπουλ. (Κα-λημ.) Μετοχ. γυρεύοντα κοιν. γυρεύοντα κοιν. γυρεύοντας Μύκ. Πελοπ. (Μάν.) γυρέγονδα Καλαβρ. (Μπόβ.) γυρέ-γονδα Καλαβρ. Βουν. (Χωρίο Βουν.) γυρέγονονδα Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) γιουρέοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Στερνατ. κ.ά.) ῥεῦγονδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. ᾠρ. γυρέσπονδα Καλαβρ. (Βουν. Χω-ρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) γυρέτσοντα Ἀπουλ. (Καλημ. Κα-στριν. Μαρτ. Στερνατ. κ.ά.) Ἀπαρ. γυρέσπει Καλαβρ. (Βουν. Ροχούδ. Χωρίο Ροχούδ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. γυρεῦός. Οἱ τύπ. γυρεῦγω καὶ γυ-ρεῦοντα καὶ Βυζαντ. Βλ. Μαχαιρ. 1,74 (ἐκδ. Dawkins).

1) Περιέρχομαι, κάμνω ῥ'ερον Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ. (Κύμ.) Καλαβρ. Κρήτ. (Γέργερ. Κίς. Μονοφάτσ. κ.ά.) : Ἐ-γυρέφανε τὸ δάσος γιὰ λαγούς, μὰ δὲν εὗρήκανε κανένα Κίς. Γιούρεφα, γιούρεφα, ἀπόστακα καὶ κάθικα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ὅλη τὴν πολιτείαν τήνε γυρέφαμε καὶ δὲν εὗρήκαμε καμμιὰ νὰ τσῇ κἀνῃ (ἐκ διηγ.) Κρήτ. || Ἄσμη.

Ὁῦλο τὸ γόσμο γύρεφα, Ἀνατολὴ καὶ Δύση Κρήτ.

Ὁῦλα τσῇ Κρήτης τὰ βουνὰ τὰ ῥερε γυρεμένα Γέργερ. Ἡ σημ. ἤδη Ἑλληνιστ. Συνών. τριγυρίζω.

β) Ἐπὶ ἡλίου, κλίνω πρὸς τὴν δύσιν Καλαβρ. (Μπόβ.) : Ἡλιο

